

25. 1. 2008

ID: 52588

Zásah do osobnostních práv fyzických osob

I orgány činné v trestním řízení mohou nepřipustně zasáhnout do osobnostních práv fyzických osob způsobem, opravňujícím poškozeného podat úspěšně žalobu proti státu.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 30 Cdo 478/2007, ze dne 31.10.2007)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce F. H., zastoupeného advokátem, proti žalované České republice - M. v. ČR, za účasti vedlejšího účastníka na straně žalobce F. H., zastoupeného advokátem, o ochranu osobnosti, vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 36 C 4/98, o dovolání žalobce proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 19. září 2006, č.j. 1 Co 191/2006-616, tak, že rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 19. září 2006, č.j. 1 Co 191/2006-616, se zrušuje a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 7. prosince 1998, č.j. 36 C 4/98-226, byla žalovaná uznána povinnou zaplatit žalobci na náhradu nemajetkové újmy částku 300.000,- Kč, zatímco v částce 29,700.000,- Kč byla žaloba zamítnuta. Žalované bylo současně uloženo uveřejnit ve vyjmenovaných sdělovacích prostředcích omluvu a tu zaslat i žalobci. Žaloba byla též zamítnuta v konkrétních pasážích požadované omluvy a dále v části, aby omluva byla uveřejněna i v deníku M.

Vrchní soud v Praze poté rozsudkem ze dne 29. února 2000 pod sp.zn. 1 Co 71/99 rozsudek soudu prvního stupně ve vyhovujících výrocích změnil a žalobu v této části zamítl. Ve zbývajících zamítavých výrocích rozsudek soudu prvního stupně potvrdil.

Obě rozhodnutí byla zrušena rozsudkem Nejvyššího soudu České republiky ze dne 9. května 2001, č.j. 28 Cdo 393/2001-371. Dovolací soud vytkl zejména to, že za situace, kdy se odvolací soud odchýlil od skutkových zjištění učiněných soudem prvního stupně, neopakoval, resp. nedoplnil důkazy provedené tímto soudem. Pokud jde o právní posouzení věci, Nejvyšší soud uvedl, že odvolací soud sice správně poukázal na ustanovení § 42a odst. 2 a § 42b odst. 1 zákona č. [283/1991](#) Sb., o Policii České republiky, ale nezabýval se zevrubněji aplikací uvedených ustanovení na projednávanou věc, resp. výkladem těchto ustanovení z hlediska, zda tu neoprávněným zásahem bylo či nebylo dotčeno právo na ochranu osobnosti, života, zdraví, občanské cti a lidské důstojnosti, jakož i soukromí a jména fyzické osoby ve smyslu ustanovení § 11 a § 13 občanského zákoníku (dále jen „o.z.“). Rovněž řízení před soudem prvního stupně trpělo podle názoru Nejvyššího soudu procesními vadami, když zejména nebyly provedeny některé důkazy navrhované žalobcem, jako výslech svědků A. H., O. a L. S.

Poté rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 10. září 2001, č.j. 36 C 4/98-401, bylo opět uloženo výrokem I. žalované zaplatit žalobci 300.000,- Kč (v částce 29,700.000,- Kč žaloba zamítnuta). Výrokem II. byla žalované uložena povinnost zveřejnit v denících B., P., B. d., P. d. a M. omluvu a tuto omluvu zaslat i Č. t. k. a žalobci.

Soud prvního stupně poté, co doplnil dokazování výslechem svědků, věc posoudil podle ustanovení § 11 a § 13 o.z., přičemž vyšel ze zjištění, že na základě oznámení o znásilnění dne 8. prosince 1995 rozhodla Policie ČR v R. o zadržení žalobce jako pachatele oznámeného trestného činu. Při zásahu

provedeném dne 9. prosince 2005 zásahovou jednotkou na pozemku žalobce došlo ke střelbě, při níž žalobce utrpěl řadu závažných zranění. Trestní stíhání žalobce pro podezření z trestného činu znásilnění však bylo zastaveno. Soud prvního stupně dovodil, že policie provedla zadržení nezodpovědně, bez důsledného zjištění pohybu dalších osob. Při zásahu byl ohrožen život nejen žalobce, ale i ostatních osob zdržujících se v domě. Zásah byl nepřiměřený, v rozporu se zájmy žalobce. Byla jím porušena jeho osobnostní práva chráněná Ústavou a Listinou základních práv a svobod. Neoprávněným zásahem do cti a jména žalobce bylo též poskytnutí informací o žalobci médiím pracovníky žalované a nepřijetí následných opatření po zastavení trestního stíhání žalobce. Tomu proto odpovídal nárok žalobce na poskytnutí široce pojaté omluvy. Při současném zjištění značné míry snížení vážnosti žalobce ve společnosti, mu soud přiznal náhradu nemajetkové újmy v uvedené výši.

Vrchní soud v Praze poté, co dále doplnil dokazování, rozsudkem ze dne 27. listopadu 2003, č.j. 1 Co 85/2002-542, rozsudek soudu prvního stupně změnil ve vyhovujících výrocích ve věci samé tak, že zamítl žalobu, aby žalovaná zaplatila žalobci 300.000,-Kč a aby žalovaná zveřejnila ve výše citovaných denících a současně zaslala Č. t. k. omluvu ve znění uvedeném ve výroku, a aby omluvu zaslala přímo též žalobci. V napadených zamítavých výrocích ve věci samé rozsudek soudu prvního stupně potvrdil. Rozhodl o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů.

Na základě dovolání žalobce Nejvyšší soud České republiky rozsudkem ze dne 30. listopadu 2005, č.j. 30 Cdo 1957/2004-590, uvedený rozsudek, pokud jím byly změněny vyhovující výroky rozsudku soudu prvního stupně, a pokud jím bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů, zrušil, a věc vrátil Vrchnímu soudu v Praze k dalšímu řízení. Důvodem byla skutečnost, že odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně přezkoumal podle úpravy obsažené v občanském soudním řádu platné před účinností zák. č. [30/2000](#) Sb., ač měl vycházet ze znění tohoto předpisu účinného od 1. ledna 2001. Tím odvolací soud zatížil řízení jinou vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.

Vrchní soud v Praze pak rozsudkem ze dne 19. září 2006, č.j. 1 Co 191/2006-616, rozsudek soudu prvního stupně opět změnil ve vyhovujících výrocích ve věci samé tak, že zamítl žalobu, aby žalovaná zaplatila žalobci 300.000,- Kč a aby žalovaná zveřejnila ve výše citovaných denících a současně zaslala Č. t. k. omluvu ve znění uvedeném ve výroku, a aby omluvu zaslala přímo též žalobci. Rozhodl o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů.

Odvolací soud uvedl, že základním předpokladem odpovědnosti podle ustanovení § 13 o.z. je existence zásahu do práv chráněných ustanovením § 11 a násl. o.z., který je neoprávněný a současně objektivně způsobilý tato chráněná práva porušit, popřípadě ohrozit. Podle čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a shodně podle čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, která je součástí ústavního pořádku České republiky, slouží státní moc všem občanům a lze ji uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon. Výkon státní moci musí respektovat základní práva a svobody zaručené dle čl. 3 odst. 1 Listiny všem bez rozdílu pohlaví, rasy, barvy pleti, jazyka, víry a náboženství, politického či jiného smýšlení, národního nebo sociálního původu, příslušnosti k národnostní nebo etnické menšině, majetku, rodu nebo jiného postavení. Lze jej omezit podle čl. 4 odst. 2 Listiny základních práv a svobod jen za podmínek jí stanovených a toliko zákonem, za splnění předpokladu, že zákonná omezení základních práv a svobod musí platit stejně pro všechny případy, které splňují stanovené podmínky (čl. 4 odst. 3 Listiny) a za podmínky, že při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu a taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena (čl. 4 odst. 4 Listiny). Z uvedeného je třeba dovodit, že důvodem vylučujícím neoprávněnost zásahu do práva na ochranu osobnosti je okolnost, že k zásahu došlo v rámci přiměřeného hájení chráněných veřejných zájmů při výkonu zákonem uložené právní povinnosti, když i v takovém případě je třeba dbát principu společenské přiměřenosti. Požadavek nutnosti zásahu musí zahrnovat podmínku, aby ten, kdo do osobnostních

práv takto zasahuje, jednal v dobré víře.

Rozhodnutí o použití zásahové jednotky, stejně jako zadržení podezřelé osoby zásahovou jednotkou, je podle názoru odvolacího soudu výkonem práva. Soudu v občanském soudním řízení přísluší hodnotit pouze to, zda při výkonu práva (resp. zákonem uložené povinnosti) nedošlo ze strany orgánů žalované k porušení příslušných ustanovení zákona č. [238/1991](#) Sb., o Policii ČR, t.j. zda při rozhodnutí o použití zásahové jednotky a při zásahu samotném bylo postupováno podle zákona. (V této souvislosti odkázal na usnesení Ústavního soudu sp.zn. II. ÚS 237/03). Důkazní břemeno k prokázání tvrzené protiprávnosti zásahu pak spočívalo na žalobci.

Odvolací soud zjistil z obsahu spisu Policie České republiky, že o použití zásahové jednotky bylo rozhodnuto orgánem k tomu oprávněným. Součástí zjištění byla i lékařská zpráva o gynekologickém vyšetření oznamovatelky trestného činu znásilnění, jejíž znění neodůvodňovalo závěr (učiněný soudem prvního stupně), že z ní „jednoznačně vyplývá, že ke znásilnění nedošlo.“ Podle názoru odvolacího soudu bylo pro posouzení oprávněnosti či neoprávněnosti rozhodnutí o použití zásahové jednotky k zadržení žalobce podstatné, zda policie postupovala podle uvedeného zákona, a zda o tom rozhodl orgán k tomuto rozhodnutí oprávněný. Určující též je, zda existovalo důvodné podezření, že jde o pachatele zvláště závažného úmyslného trestného činu. Žalobce v řízení neprokázal, že by žalovaná jednala v rozporu se zákonem, přičemž soudu v řízení o ochranu osobnosti nepřisluší hodnotit, jak si orgány policie jednotlivé důkazy o tom, že je zde důvodné podezření ze spáchání trestného činu a kdo je z jeho spáchání důvodně podezřelým, vyhodnotily, neboť to přísluší výlučně orgánům činným v trestním řízení.

Při posouzení vlastního zásahu ze dne 9. prosince 1995, odvolací soud po doplnění dokazování dospěl k odlišnému závěru než soud prvního stupně. Žalobce neprokázal, že při zákroku směřujícím k jeho zadržení, došlo k porušení právních předpisů, a tím k neoprávněnému (zákonem nedovolenému) zásahu do jeho osobnostních práv.

Pokud byla předmětem úvah odvolacího soudu žalobou tvrzená odpovědnost žalované za šíření informací v periodickém tisku o žalobci a o jeho zadržení, pak odvolací soud dovodil, že informace poskytnuté pracovníky žalované médiím byly v době uveřejnění pravdivé a nelze v nich spatřovat překročení obecně uznávaných pravidel slušnosti a zvyklostí při podávání informací o trestné činnosti a práci Policie. Ani v této souvislosti proto nelze dovodit neoprávněný zásah do osobnostních práv žalobce žalovanou.

Rozhodnutí Vrchního soudu v Praze bylo doručeno zástupci žalobce 24. října 2006 a téhož dne nabylo právní moci.

Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dne 7. prosince 2006 včasné dovolání, jehož přípustnost dovozuje z ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) o.s.ř. Uplatňuje dovolací důvody uvedené v § 241a odst. 2 písm. a), b) a odst. 3 o.s.ř. Domnívá se, že řízení je postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci, a že vychází ze skutkového zjištění, které nemá podle obsahu spisu v podstatné části oporu v provedeném dokazování.

Dovolatel má zato, že byly překročeny meze dané ustanovením § 118b o.s.ř., když odvolací soud zejména provedl důkazy, které nebyly navrženy před skončením prvního jednání před soudem prvního stupně a prováděl důkazy v rozporu se zásadami vymezenými v ustanovení § 126 odst. 3 o.s.ř. (když nebyly připuštěny důkazy, které navrhoval žalobce). Vytýká, že odvolací soud nesprávně aplikoval právní předpis [§ 241a odst. 2 písm. b) o.s.ř.], neboť zásah byl ze strany policie prováděn (jak později vyšlo najevo) proti jinému pachateli a pro skutek, který se nestal. To, že se skutek nestal, muselo být policii známo (z lékařské zprávy o vyšetření oznamovatelky znásilnění ze dne 8.12.1995,

kde se v závěru podávalo „norm. gyn. nález, bez zřetelných známek znásilnění“) již v době, kdy o zásahu rozhodovala. Nesprávné právní posouzení spočívá i v tom, že mu nebyla přiznána náhrada nemajetkové újmy, která mu byla způsobena šířením nepravdivých informací v hromadných sdělovacích prostředcích a v periodickém tisku. Žalobce se domnívá, že odvolací soud důsledně neaplikoval též články 2, 7, 8 a 12 Listiny základních práv a svobod. Proto navrhl, aby dovolací soud rozsudek Vrchního soudu v Praze zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná se k dovolání vyjádřila podáním ze dne 9. ledna 2007 tak, že odvolací soud správně posoudil projednávanou věc. Proto navrhla, aby dovolání bylo zamítnuto.

Dovolací soud uvážil, že dovolání bylo podáno oprávněnou osobou, řádně zastoupenou advokátem podle ustanovení § 241 odst. 1 o.s.ř., stalo se tak ve lhůtě stanovené ustanovením § 240 odst. 1 o.s.ř., je charakterizováno obsahovými i formálními znaky požadovanými ustanovením § 241a odst. 1 o.s.ř. a je přípustné podle § 237 odst. 1 písm. a) o.s.ř.

Dovolací soud proto přezkoumal napadený rozsudek odvolacího soudu v souladu s ustanovením § 242 odst. 1 až 3 o.s.ř. se závěrem, že dovolání je důvodné.

Právní úprava institutu dovolání obecně vychází ze zásady vázanosti dovolacího soudu podaným dovoláním. Dovolací soud je vázán nejen rozsahem dovolacího návrhu, ale i uplatněným dovolacím důvodem. V případech, je-li dovolání přípustné, je soud povinen přihlédnout i k vadám uvedeným v ustanovení § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o.s.ř., jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, a to i tehdy, když nebyly uplatněny v dovolání. Tyto vady však zjištěny nebyly.

O vadu, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci [§ 241a odst. 2 písm. a) o.s.ř.] se jedná například tehdy, jestliže v rozporu s ustanovením § 120 o.s.ř. nebyly vůbec zjišťovány okolnosti rozhodné pro posouzení věci, přestože byly tvrzeny a k jejich prokázání byly nabízeny důkazy, nebo jestliže okolnosti rozhodné pro posouzení věci sice nebyly tvrzeny, ale měly být zjišťovány jako skutkový podklad pro posouzení skutečnosti, jíž je soud povinen se zabývat z úřední povinnosti.

Dovolací soud se nejprve zabýval otázkou, zda řízení před odvolacím soudem, resp. i soudem prvního stupně, bylo postiženo vadami, které mu vytýká dovolatel. Konkrétně dovolatel namítá postup soudu v rozporu s ustanovením § 118b o.s.ř., tedy provedením důkazů, které nebyly navrženy před skončením prvního jednání. Dovolatel tyto důkazy sice neoznačuje, ale lze usuzovat, že jde o důkazy uvedené ve čtvrtém odstavci na druhé straně dovolání ze 7. prosince 2006. Těmto námitkám dovolací soud nemůže přisvědčit, protože uvedené důkazy byly dílem provedeny před 1. lednem 2001, kdy nabyl účinnosti zákon č. [30/2000](#) Sb., ze dne 12. ledna 2000, kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony (jímž byl nově zaveden § 118b o.s.ř.), nadto šlo o důkazy, jejichž potřeba vyšla najevo v řízení ve smyslu § 120 odst. 3 o.s.ř.

Dovolatelem současně uplatněný dovolací důvod podle ustanovení § 241a odst. 2 písm. b) o.s.ř. vytýkající, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci, dopadá na případy, kdy se soud mylil při aplikaci práva na zjištěný skutkový stav. Soud tak buď použije jiný právní předpis, než který měl správně použít nebo sice aplikuje správný právní předpis, avšak nesprávně jej vyloží. Přitom nesprávné právní posouzení věci může být způsobitelným dovolacím důvodem jen tehdy, bylo-li rozhodující pro výrok rozhodnutí odvolacího soudu. Jde tak především o zjištění omylu soudu při aplikaci práva na zjištěný skutkový stav.

Ke vzniku občanskoprávních sankcí za nemajetkovou újmu způsobenou zásahem do osobnosti fyzické osoby podle § 13 o.z. musí být jako předpoklad odpovědnosti splněna podmínka existence zásahu objektivně způsobitelného vyvolat nemajetkovou újmu spočívající buď v porušení nebo jen ohrožení

osobnosti fyzické osoby v její fyzické a morální integritě. Tento zásah musí být neoprávněný (protiprávní) a musí zde být zjištěna existence příčinné souvislosti mezi takovým zásahem a jeho neoprávněností (protiprávností). Nenaplnění kteréhokoliv z těchto předpokladů vylučuje možnost nástupu sankcí podle ustanovení § 13 o.z. Neoprávněným zásahem je zásah do osobnosti fyzické osoby, který je v rozporu s objektivním právem, t.j. s právním řádem zejména s povinnostmi původce zásahu uloženými mu zákonem. V některých případech však u konkrétních zásahů, ač se eventuálně zdánlivě mohou jevit jako odporující objektivnímu právu, je není přesto možno posuzovat jako neoprávněné. Podstatou je existence okolností vylučujících neoprávněnost zásahu. Okolnosti, které mají tyto právní následky, a jež vycházejí z hodnocení závažnosti, významu a funkce vzájemně si kolidujících porovnávaných zájmů dotčené fyzické osoby na jedné straně a zvláštních veřejných zájmů na straně druhé, jsou buď obsaženy přímo v právních normách anebo z nich vyplývají.

O neoprávněný zásah do osobnosti fyzické osoby nejde mimo jiné v případech, kde je zásah dovolen (resp. jeho možnost předpokládána) zákonem, pokud tak nejsou překročeny zákonem stanovené meze. Jde o situace, kdy nad individuálními zájmy jednotlivých fyzických osob, do jejichž osobnosti je zasahováno, převládá závažnější, významnější a funkčně vyšší zvláštní veřejný zájem (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 21. prosince 2004, č.j. 30 Cdo 1525/2004-68, rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 10. března 2005, č.j. 30 Cdo 2442/2004 - 153, rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 21. prosince 2004, č.j. 30 Cdo 1526/2004). Takový zásah do osobnostních práv ovšem zůstává povoleným jen za předpokladu, že se stal přiměřeným způsobem a zároveň není-li v rozporu s takovými oprávněnými zájmy fyzické osoby, na kterých je třeba s ohledem na zajištění elementární úcty k důstojnosti její osobnosti za všech okolností bezpodmínečně trvat.

Je nepochybné, že o takovouto licenci nepůjde tam, kde by se jednájící při posuzovaném zásahu proti osobnostním právům fyzické osoby dopustil excesu. Neoprávněnost každého zásahu, a tedy i zásahu do osobnosti fyzické osoby, tvoří objektivní kategorii, kterou je třeba odlišovat od zavinění jako subjektivní kategorie. (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 30. září 2004, č.j. 30 Cdo 179/2004 nebo rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 31. ledna 2007, č.j. 30 Cdo 3577/2006).

I v souzeném případě bylo tedy nutno vycházet ze zásady, že občanskoprávní ochrana osobnosti fyzické osoby podle ustanovení § 13 o.z. přichází v úvahu pouze u zásahu do osobnosti chráněné všeobecným osobnostním právem, který by bylo třeba kvalifikovat jako neoprávněný, resp. protiprávní, a to bez zřetele na zavinění původce zásahu.

V řízení nebylo zpochybňováno, že žalobcem vytýkaný postup Policie České republiky byl uskutečněn proti osobě, která nebyla pachatelem trestného činu, protože ve skutečnosti žádný trestný čin spáchán nebyl. Nebylo též prokázáno, že žalobce v době zásahu věděl, že zasahující policisté jsou skutečně příslušníci Policie České republiky. Toto vyplývá, mimo jiné, i z usnesení KÚV Středočeského kraje ze dne 9. května 1996, ČVS“ KVV-226/123-95, kde se konstatuje, že „F. H. nebyl prokázán úmysl střílet proti příslušníkům policie, neboť nevěděl, že se jedná o policisty, netušil, že je proti němu veden služební zákrok a svou legálně drženou zbraň použil v nutné obraně, aby chránil život svůj a své rodiny“. Nepochybné je, že k zásahu do tělesné integrity žalobce došlo v příčinné souvislosti s policejním zásahem. Zbývá proto posoudit, zda v daném případě šlo o zásah do osobnosti fyzické osoby, který byl oprávněný či zda se naopak jednalo o zásah neoprávněný.

Odvolací soud, jak již bylo uvedeno dříve, dospěl k závěru, že pro posouzení oprávněnosti či neoprávněnosti rozhodnutí o použití zásahové jednotky pro zadržení žalobce je podstatné, zda policie postupovala podle zákona č. [283/1991](#) Sb., o Policii České republiky. Podle názoru tohoto soudu rozhodnutí o použití zásahové jednotky, stejně jako zadržení podezřelé osoby zásahovou jednotkou na základě takového rozhodnutí, je výkonem práva, resp. povinnosti příslušného orgánu policie

vyplývající z ustanovení § 42a a § 42b, odst. 1 písm. c), uvedeného zákona.

Podle článku 2 odst. 3 Ústavy České republiky lze státní moc uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon. Obdobné ustanovení je obsaženo v čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Je tak vyjádřena zásada podřízenosti státní moci zákonu. Každý státní orgán má vymezenou pravomoc, kterou smí uplatňovat jen v tomto rámci. Tyto zásady se vztahují i na postup soudů a na rozsah jejich oprávnění při rozhodování. Soud může zasahovat do výkonu působnosti jiných státních orgánů jen v případech a za podmínek stanovených výslovně zákonem.

Je skutečností, že pravomoc soudu v občanském soudním řízení je upravena zejména v ustanovení § 7 o.s.ř. tak, že v tomto řízení soudy projednávají a rozhodují spory a jiné právní věci, které vyplývají z občanskoprávních, pracovních, rodinných a obchodních vztahů, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány (odst. 1). Jiné věci soudy projednávají a rozhodují v občanském soudním řízení, jen stanoví-li to zákon (odst. 3). Neexistuje žádné zákonné ustanovení, které by opravňovalo soud, aby v občanském soudním řízení (v řízení o ochranu osobnosti) např. zasahoval do postupu orgánů policie tím, že by např. aproboval jejich postup (analogicky lze srovnat usnesení Ústavního soudu České republiky ze dne 2. března 2004, sp. zn. II. ÚS 299/03).

Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že odvolací soud k uvedeným zásadám přihlížel. Současně však nelze přehlédnout, že s ohledem na již popsané okolnosti daného případu je jeho výklad ustanovení § 13 o.z. nepřijatelně restriktivní. Podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva totiž i orgány činné v trestním řízení mohou nepřijatelně zasáhnout do osobnostních práv fyzických osob způsobem opravňujícím poškozeného, např. podat úspěšně žalobu proti státu (srovnej např. nález Ústavního soudu České republiky ze dne 15. listopadu 2006, sp.zn. I ÚS 310/05). Dosavadní řízení nevyloučilo možný závěr, že popisovaný zásah vůči žalobci nebyl prost řady nedopatření, resp., že šlo o postup v zásadě neprofesionální, o čemž může vypovídat úvaha Krajského státního zástupce Středočeského kraje ze dne 20. května 1996, zn.: KZv 209/95. V případě, že by byl prokázán postup takového charakteru, nebylo by jej možno hodnotit jako jsoucí v souladu s výkonem zákonných oprávnění, resp. povinností státním orgánem, a tudíž jako zásah do osobnosti fyzické osoby, který by byl oprávněný. Z tohoto pohledu však odvolací soud věc neposuzoval.

Závěrem se dovolací soud zabýval částí dovolání, ve které dovolatel brojí proti výroku odvolacího soudu, jímž byla žaloba v rámci změny rozsudku soudu prvního stupně zamítnuta v části o povinnosti žalované zveřejnit omluvu žalobci.

Dovolací soud se s odvolacím soudem ztotožňuje, pokud konstatoval, že odpovědnost žalované je dána pouze za informace poskytnuté prostřednictvím jejich pracovníků mediím. I v této souvislosti je však třeba přihlídnout ke konstantní judikatuře Evropského soudu pro lidská práva týkající se případů zpochybňování nevinu v rámci soudního rozhodování, ale též např. v prohlášeních jiných orgánů, zejména policejních činitelů. Podle Čl. 6 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nebrání státním orgánům informovat o probíhajících vyšetřováních; musí se tak však dívat s veškerou diskrétností a zdrženlivostí (srovnej např. rozsudek ze dne 10. února 1995 *Allenet de Ribemont proti Francii*, stížnost č. 13175/89, odst. 38). Z napadeného rozsudku odvolacího soudu pak nevyplývá, že věc byla posuzována i z tohoto hlediska.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.) proto z uvedených důvodů rozsudek odvolacího soudu, s přihlídnutím k ustanovení § 243b odst. 2 a 3 o.s.ř. zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Další články:

- [Koupě nemovité věci](#)
- [Nesprávný úřední postup \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Platební neschopnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předkupní právo \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Přerušeni řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Rodinný závod \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Dědictví](#)
- [Výživné](#)
- [Valná hromada](#)
- [Ustanovení zástupce](#)
- [Náhrada škody](#)